

Székely Szabolcs

31.

Elegendő néhány fontos pillanatban
nem lenni ott, ahol lenni kell,
hogy az ember olyanná váljon,
mint aki nincsen,

jámbor, alföldi haszonállat,
szelíd, sebeiről mit sem tudó,
egyszóval pont olyan,
mint egy velem ellentétes

és egy velem ellentétessel
ellentétes ember. Most, hogy
ártalmatlan vagy és kétségbeesett,

már nem merlek megkérdezni arról,
miért hitted azt, hogy valami jobbra
lenne szükség - nem pedig rád.

33.

Ha nem teszek meg valamit,
amit szerintem meg kéne tennem,
mert azt gondolom, hogy csupán
valamiért képtelen vagyok megtenni -

ma már szinte biztosan tudom,
hogy akkor nem kell cselekednem,
mert valamiért mégiscsak ez történik velem:
én csinálom, hogy nem cselekszem.

Tudom – ez nem segít. A szégyennek
színe van, rossz szokás, nem tágít utamból –
nem cselekszem.

Az ösvényen felbukkanó hegyi vad
nézi a magát halottnak tettető
kirándulót. Melyikük nem mozdul tovább.

46.

Ne az legyen, hogy úgy ismertelek meg,
mint kihalás előtti nomád népek az istent,
olyan szépen és feleslegesen, annak az őserdőnek
a mélyén, amelyet négy sarkánál elkezdtek
felégetni már, egy transzkontinentális autópálya
megépítése érdekében – vagy ahogy
életük úgynevezett csúcán kerekévfordulós
születésnapjukat ünneplő férfiaknak
abban a változó méretű kertben,
azon a változó létszámú kerti poharazgatáson,
abban a változó időtartamra szavatolt szívben
– szerelem, hús, gyerekek, kendő, étvágy,
távolról egy vonat hangja kattog – ismerős
lesz a légszomj, az iránytalan gödör.

48.

Fél évvel azután, hogy
egy tóparti vasútállomáson
egy magyar költő testébe hajtott
a tehervonat; és fél évvel azelőtt,
hogy egy mediterrán város
közelében a hegytetőn felszögeztek

a fára egy zsidó gyógyítót. Harminckettő
és harminchárom között ébren vagyok,
mert a gyerek nem alszik el. A ringatással
újra álmodni kezd. Én viszont
nem fekszem vissza most már:
teleeresztem a kádat egy kihalt
tenger vizével, lebegni készül
benne, ami él: megszületni fog.

(akril, vászon, 80 x 80 cm)